

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1019/11
11.04.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужиље В.Д. из В., коју заступа пуномоћник Г.Р., адвокат из В., против туженог М.М. д.о.о. Г.М., кога заступа пуномоћник Р.Ч., адвокат из Г.М., решавајући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1.1467/11 од 01.08.2011. године, у седници већа одржаној 11.04.2012. године, донео је П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1.1467/11 од 01.08.2011. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Вршцу 1.П.11850/10 од 14.03.2011. године, поништено је решење туженог бр. 720/4954 од 24.04.2008. године о отказу уговора о раду, па је тужени обавезан да тужиљу реинтегрише у процес рада. Тужени је обавезан да тужиљи на име трошкова спора исплати 57.500,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП ("Сл. гласник РС" 125/04...), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. цитиране одредбе на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да изрека пресуде није у супротности са одлучним чињеницама које су наведене у образложењу.

После законом прописане процедуре тужени је отказао тужиљи уговор о раду зато што у периоду од фебруара 2007. године па до марта 2008. године није остварила резултате рада на пословима које обавља (проценти описани у изреци) због чега су се стекли услови за отказ по члану 179. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 73. став 1. тачка 1. Појединачног колективног уговора. Тужиља је повредила члан 28. Појединачног колективног уговора јер као пословођа продавнице у В. није остварила стандардне резултате рада у 2007. и у прва три месеца 2008. године.

Код таквог чињеничног стања судови сматрају да је отказ незаконит јер су прихватили одбрану тужиље да план реализације продаје (стандардни учинак) није извршен зато што је улица у којој је продавана роба у реконструкцији више месеци (немогућност приласка); да продавница послује у условима изузетне конкуренције и да матично предузеће на ово тржиште испоручује велике количине робе из сопственог програма продавајући посуђе "на килограм" по знатно нижој цени; да продавници није омогућено да робу продаје на кредит и да је њен лични однос према раду непромењен у односу на ранији период пословања. Судови сматрају да је тужиља остваривала мању реализацију продаје и због појаве приватника - препродаваца, а за неостварене резултате рада не постоји кривица (неукост или лењост) што је услов за престанак радног односа по том основу.

Осим изложеног, по схватању Врховног касационог суда решење је незаконито (учинак за 2007. годину) и због протека субјективног преклузивног рока из члана 184. став 1. сада важећег Закона о раду. Наиме, по том правилу послодавац може дати запосленом отказ уговора о раду због неостваривања резултата рада у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа. У конкретном случају, основ за давање отказа представља санкција из члана 28. по коме остваривање стандарда рада испод 80% од стране запосленог три месеца у току календарске године представља оправдан разлог за отказ уговора о раду. У току 2007. године тужиља није остварила стандардну реализацију јер је у више месеци план испунила за мање од 80% стандарда. Али имајући у виду да је тужиља у децембру 2007. године остварила план реализације са 94% то је од 01.01.2008. године до доношења решења о отказу 24.04.2008. године протекао субјективни рок од три месеца за отказ. У погледу неиспуњења плана реализације до 80% за 2008. годину застарелост није наступила али је за тај период постојало више оправданих разлога (напред изложених) који указују да стандардни план реализације тужиља није могла

остварити из објективних, а не субјективних разлога који би јој се могли приписати у кривицу.

Имајући у виду изложено неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да је у поступку давања отказа испоштована законска процедура (то и није био разлог за поништај решења о отказу). На послодавцу лежи терет доказивања испуњености чињеница које формирају одређен отказни разлог. У поступку тужени није доказао да је рад тужиље био "недовољан". Такозвани "недовољан рад" који има узрок у незалагању у области трговинског пословања послодавац мора да посебно утврди, поготову у ситуацији када се врши продаја робе за то одређеном простору (продавници). У решењу о отказу, а и током поступка послодавац није доказао да је тужиља радила краће од прописаног радног времена нити дао разлоге које је додатне напоре тужиља требала да уложи како би у присуству постојања објективних околности остваривала стандардне резултате рада.

На основу члана 405. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа

судија

Власта Јовановић, с.р.